

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράδειγμα εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἡμετέρας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα εὐριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἔτησίαν δε. 8.—	Ἔτησίαν φρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4,80	Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ Τῶν 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσῶταρ. Λ. 10. Ἐξῶταρ. Λ. 15
 ἑῷ μὴ προηγουμένω ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμὴν αὐτῶν ἑκάστου λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

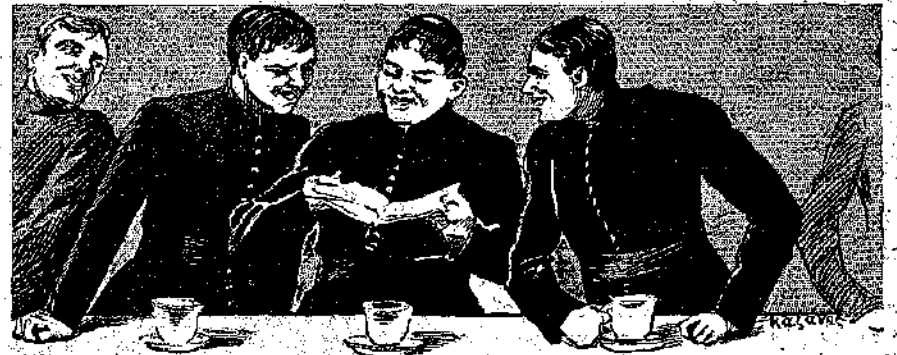
Περίοδος Β'. — Τόμος 22ος Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1915 Ἔτος 37ον. — Ἀριθ. 30

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΤΑ Υ. 10 JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
 Πρὸ τοῦ μεγάλου γεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ εἶδιδετο πρὸς τιμὴν τῶν προσεχῶς καὶ θὰ συνελκόντο τὰς ἀρχάς τῆς πόλεως καὶ τὰ σημαντικώτερα μέλη τῆς γαλλικῆς παρακλίας, ἀπεφάνισε νὰ εἰληθῆ ὁλην τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν Καγιέτ καὶ νὰ τῷ ἀνακοινωσῆ τὰς τύψεις του. Ἀλλὰ πῶς νὰ εὖρη καιρὸν, ἔστω καὶ ἕνος τετάρτου τῆς ὥρας, διὰ νὰ ἐπιλήσῃ ἡσυχῶς μετὰ τὸν ἀεροπόρον! Ἀυτὸς δὲν εἶχε κωμίαν τῶν ἀπειρημάτων, ὑπερήφανος διὰ τὸν ὄθλον του, ἐδέχετο ὀλιγὸν τὰς τιμὰς καὶ ἀπελάμβανε τὴν χαρὰν τῆς ἐξαρνητικῆς καὶ ἀνεπιπλάτου ἐκείνης δόξης.
 Ἀπὸ μίαν δημοσιογραφικὴν συνέντευξιν ἐστρέφεν εἰς ἕν τιμητικὸν γεῦμα καὶ δὲν ἔστενοχώρειτο καθόλου πῶς τὸν

«Τὸ λεύκιμα του ἐπερνοῦσεν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι...» (Σελ. 238, στ. γ')

ἐπεσημαῖον εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν τὰ παιδιὰ ὡς περιεργὸν ζῶον κάθε φερόν πῶς ἐξήρχετο.
 Ἐν ταῦτοις ὁ Ραούλ ἐπέτυχεν νὰ τὸν εὖρη ἕνα θράδιον εἰς τὸ δωμάτιόν του. Εἶχε μείνη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, διότι ἡ ζέστη ἦτο ἀνυπόφορη. Πεσμένος εἰς τὸ κρεβάτι του, μετὰ μιά βραδιά εἰς τὸ χέρι (*) καὶ τὰ μάτια μισκλιεῖστα, ὁ Καγιέτ ὑπεδέχθη τὸν μικρὸν του φίλον μετὰ τὰ λόγια:
 — Ἀχ! ἄρχισεν νὰ βαρύνεσαι καὶ τῆς δεξιότητος, καὶ τὰ συμπτώσια καὶ τὰ γεύματα τους!.. Φθάνει πιά!.. Εἶμαι πῶς κουρασμένος τώρα, παρὰ τὴν ἡμέρα πῶς περάσαμε τὰς Ἄνδεις.
 Ἐπειτα, κατὰ ὅλα αὐτὰ, ἀλλὰ δὲν δίνουμι παράδες. Κ' ἐγὼ ἤλθω εἰς τὴν Ἀμερικὴν γιὰ νὰ κερδίσω. Ἔτσι!..
 Ὁ Ραούλ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐξηγηθῆ μετὰ τὸν ἀεροπόρον.
 — Ἀγαπητέ μου Καγιέτ, ἀπεκρίθη, ἂν κουρασθήκατε ἀπὸ τὰς τιμὰς πῶς σὰς κάρουνοι, σεις πῶς ἐπιτέλους τὰς ἀξίσετε, τί νὰ πῶ ἐγὼ πῶς δὲν τὰς ἀξίω;
 Ὁ Παρισινὸς ἀρχισεν νὰ γελά.
 — Πάλι τύψεις, εἶπε, αἰωνίως τύψεις! Μὰ γιατί βασανίζεσαι ἀδικα; Μήπως δὲν ἔκαμα καὶ σὺ τὴν κατάβασιν τῆς Κορδιλλέρας, πῶς εἶνε κατὰ...
 — Τελος πάντων, ἐξηκολούθησεν ὁ

Ραούλ. Σεις τώρα θὰ πᾶτε εἰς τὸ Βουένος-Ἀϊρες ὅπου ἐλπίζετε νὰ διορισθῆτε καθηγητὴς τῆς ἀεροπλοίας εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν. Ποῦ καλὰ. Ἐργὸς, ὅμως τί θὰ γίνω;
 Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀφῆκε τὸν Καγιέτ ἐκ σκεπτικῶν.
 — Ἀλήθεια μὰ τί καὶ! Φιλέρισμα μετ' ὀλίγον. Τί θὰ σὲ κάμω τένα κερπέρα; Εἶσαι πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ γίνῃς ἀεροπόρος. Κανεὶς δὲν θὰ σοῦ ἐμπιστεύετο μιά μηχανήν.
 — Βλέπετε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ραούλ. Πρέπει νὰ σὰς ἀρίσω, κ. Καγιέτ, καὶ νὰ κερπάρω νὰ θρῶ κωμίαν ἐργασίαν γιὰ νὰ κερδίξω τὸ ψομί μου, ὅπως πρῶτα.
 Ὁ Ραούλ, ἀισχυρῶς ἀκούων τὴν ἀπόφασιν, ἀνεστάνεξεν ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπεκρίθη παρὰ ἕν ὑπόκωφον, σαλαγκῶν, καὶ στρέψας τὰ μάτια πρὸς τὸ κρεβάτι, εἶδεν ἐκπληκτὸς ὅτι ὁ ἀεροπόρος, καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ τὴν κούρασιν, εἶχεν ἀποκοιμηθῆ.
 Οὕτως ἡ τόσον ἐνδιαφέρουσα τὸν μικρὸν πτωχὸν ἐξοριστὸν συνομιλία διακόπη ἐδῶ καὶ ὁ Ραούλ ἐξῆλθεν ἀθρόμβως ἀπὸ τὸ δωμάτιον, διὰ νάρια τὸν σύντροφόν του νάναυθῆ.
 Ἐξῆλθεν εἰς τὸν δρόμον καὶ, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὰς μαύρας του ἰδέας, ἀπεφάνισε νὰ κάμῃ ἕνα περίπατον εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ Ραούλ ἐστράφη καὶ εἶδεν ἕνα χονδρὸν ἱερέα...» (Σελ. 238, στ. α')

(*) Τὸς εἰκόνα κερπάρω φύλλου, σελ. 239.

Αί συνέπειαι ενός τομήματος

Επλησίαζεν η ένδεκάτη έσπερινή και ο μικρός μας φίλος εξέπληθη διά την ζωηράν κίνησιν που έβαλίλευεν άκόμη εις τούς δρόμους.

Τα κουρέια και τα στυλιδωτήρια ήταν άνοιχτά, κατάφορα και γεμάτα από ανθρώπους που έγαλίζον τα παπούτσια των ή εξυψίζοντο κ' έκτενίζοντο. Και εις τα λαχαροπλασαστεία, τα λευκοφορεμένα γκαρσονάκια έκαμναν προετοιμασίας με ζήλον άνομήθη εις τόσον προχωρημένην ώραν.

Άλλ' όταν ο Ραούλ επέβη από την Σάντα-Καταλίνα, την εκκλησίαν των πλουσίων άστών, ένθθη πλέον τί συγθέβαινε. Ήτο άνοιχτή και φωταγωγημένη. Και εις το μέσον του χορού, παρά τούς πόδας του θαυματουργού άγάλματος της Παναγίας, μία φάνη, τριγυρισμένη από ηλεκτρικά γλαμπάνια, έδειχεν ένα μικρόν Χριστόν, θρόνος-έξηλωμένον επί άγυροστρώματος.

Τό θέλημα αυτό ένθύμηνεν έξαφνα εις τον Ραούλ ότι ήτο η 24η Δεκεμβρίου, παραμονή των Χριστούγέννων.

Χριστούγεννα, με την φοβερήν εκείνην ζέστην... Ο Ραούλ δέν ήμπόρεσε να μην άναπολήση τα χιονισμένα Χριστούγεννα της πατρίδος του, τό Δένδρον που έλαμπεν εις τό ώραιον και ζεστόν σαλόνι των γονέων του, εις τό Παρίσι... έπειτα την παλαιάν, μεγαλοπρεπή μητρόπολιν του Σαντί, ύψομένην επίβλητικώς εν τό μέσφ της χιονοσκεπούς πλατείας, τόσον διαφορετικην από την εκκλησίαν αυτήν που έ φωτίζετο με ηλεκτρικά σαν μαγαζί ή σαν θέατρο... Πού ή θρησκευτική κατανύξις των μεγάλων, που ή έκστασις και ή χαρά των παιδιών; Έδώ επήγαιναν ως εις διασκέδασιν.

Η αντίθεσις αυτή συνεκίνησε τό καλλιτεχνικόν άίσθημα του Ραούλ, ο οποίος, έξ ένστικτού, χωρίς να σκεφθή τί έκαμνεν, έβγαλεν από την τσέπην τό λευκωμά του, που δέν τό άφινε ποτέ, καθώς και τό μολύβι του, και ήρχισε να σχεδιάζει μερικούς τύπους γυναικών, από αυτάς που εισήρχοντο όλόνεν εις την εκκλησίαν. Εβήθη και αυτός κατόπι των και, επειδή ή άκολουθία δέν είχεν άρχισήν ακόμη, έξωγράφισε κρυφά τάς ώραιάς κυρίας που εκάθηγον εις τό καθολικόν, άκολουθούμεναι από μικράς Ινδάς ύπηρετίας, οι οποίοι έκράτουσαν τά προσευχητάριά των, ή από παιδιά πέντε έξ έτών, τρέχοντα μεταξύ των καθισμάτων και κρατούντα τά χριστογεννιάτικα παιγνίδια των.

Είχεν ήδη ζωγραφίση πολλές σκηνάς και διαφόρους τύπους, όταν ήσθάνθη να τον κτυπούν έλαφρά εις τον ώμον. Έστράφη άποτόμως και είδεν ένα χονδρόν ιερέα, ο οποίος έκύτταζε

περίεργος με προσοχήν τά σχέδιά του. Νομίσας ότι θα τον έμάλυνεν, ο Ραούλ έκακώηνεν, έπαράχθη κ' έκαμη να κούψη τό τετράδιον εις την τσέπην του. Άλλά γελών ο άββάς του τό έπήρε και, άφού τό εξέφύλλισε πολλήν ώραν, με νεύματα της κεφαλής επιδοκιμαστικά, ήρώτησε τον Ραούλ ισπανιστί: "Αυτός, μη έννοήσας, άπεκρίθη γαλλιστί, ζητών συγγνώμην διά την τόλην που είχε λάθη.

Ο άββάς, βλέπων ότι είχε να κάμη με Ράλλον, τό ώμίλησεν εις την γλώσσάν του και, διόλου θυμωμένος, με τό γλυκύτερον ύφος του κόσμου, τό είπε: —Μα είνε πολύ ώραία τά σχέδιά σου, παιδί μου... έξαιρέτα!

Χαίρων που την ένλύτωση τόσον εύθηνά, ο Ραούλ περιωρίσθη να ύποκληθή μετριωφρόνως πρό του άββά, ο οποίος

"Αν δέν τά καταφέρω, έλα να με βρής στο Βουένος-Άγρες..."

ος κρατών τον ώμόν του, έξηκολούθησε: —Μένεις έδώ; —"Όχι, κύριε άββά... είμαι περαστικός. —Με τούς γονείς σου; —Δέν έχω γονείς. —Και από που έρχεσαι; —Από την Καρδιλλέραν, με άεροπλάνον.

Ο ιερέας έκαμη κίνημα εκπλήξεως αλλά κατόπι, ένθυμηθείς:

—Α, είπε, σύ είσαι τό παιδί, διά τό όποιον έγινε τόσος λόγος εις τάς έφημερίδας. Ναι, ναι, τό γνωρίζω τώρα από την εικόνα σου.

Η συναμιλία δέν ήμπορούσε να παραταθή περισσότερο εις την εκκλησίαν, άφού μάλιστα ήρχισεν ή άκολουθία. Ο άββάς έσκυφεν εις τό αυτί του Ραούλ και τό είπε σιγά:

—Έλα να σε ιδώ, μετά την εκκλη-

σία, εις τον οίκον των Ίησουϊτών, εκεί-πέρα, στην άκρη της πλατείας. Να ζητήσης τον πάτερ-Ιωσήφ. Άντίο, παιδί μου, και μη λείψης να έλθης. Για τό καλό σου.

Και άπεμακρύνθη με βραδυ όήμα, διασχιζών τούς στίχους των εκκλησιαζομένων.

Ο Ραούλ, μείνας μόνος, περιηκολούθησε την άκολουθίαν, αλλά χωρίς να προσέχη πολύ. Άκουσίως του έσυλλογίζετο την ύποδοχην που τον έπεριμενεν εις τον οίκον των Ίησουϊτών.

Άνέλπιστος παραγγελία

Τέλος ή εκκλησία άπλόυσεν. Ο Ραούλ είδεν ώμίλους νέων και νεανίδων να χαιρετώνται εις την έξοδον όπως εις χορόν, και κατόπι τό πλήθος διεσχθή εις την πλατείαν, ζητούν όλίγον άέρα και όλίγην δροσίαν. Άφού έμεινε μίαν στιγμήν ακόμη εις την σκοτεινήν εκκλησίαν, έξήλθε και ο Ραούλ και διεκνήθη πρός την οικίαν που τό έδειξεν ο ιερέας.

Η θύρα ήτο δλάνοικτη και εισήλθεν. Οι Ίησουϊται περιεπάτουσαν καθ' ώμίλους εις τό έσωτερικόν χωρίον, τό όποιον κατείχε τό κέτρον του οικοδομήματος. Ο Ραούλ έστάθη διατάζων, επειδή δέν έβλεπε μεταξύ των ανθρώπων αυτών που έφορούσαν όλοι τά ίδια μαύρα ράσα, εκείνον που τον είχε προσκαλέσει. Άλλ' έξεσκα τον είδε να έρχεται.

—Α! σύ είσαι, μικρέ; άνέκραξεν έλα έδώ, να σε παρουσιάσω εις τούς πατέρας... Έ, δέν είνε άνάγκη τώρα να κοκκινίξης! Δέν έκαμες κανένα κακό. Είμπορεί κανείς να τιμώ τον Θεόν ζωγραφίζων ώραία όπως και προσευχόμενος.

Έγενεν ή παρουσίασις και ο Ραούλ προσκληθήν από τούς πατέρας να πάρη μαζί τον μίαν σοκολάταν. Τότε τούς ήκολούθησεν εις μίαν στενωμακρην αίθουσαν, στολισμένην με μαρμαρένια τραπέζια, επί των οποίων άχνίζον κ' εύωδιάζον μεγάλα φλυτζάνια.

Τό ένευσαν να καθήση εις τό τραπέζι των και ένθ έπινε την ώραία του σοκολάταν, έκύτταζε τό λευκωμά του, τό όποιον έπερνούσαν από χέρι σε χέρι κ' έπροκαλούσε νεύματα επιδοκιμασίας και θαυμασμού. Ούτως έβασαν εις τό άκρον της τραπέζης, όπου εκάθητο, εις καρτέλαν ύψηλοτέραν από τάς άλλας, ένας γέρον Ίησουϊτης, άσπρομάλλης, με ώχρον και έξυπνόν πρόσωπον, πρός τον όποιον οι άλλοι ώμίλουγ με μεγάλον σεβασμόν.

Άφού συνδικασκέφθησαν όλοι επ' όλίγας στιγμάς, ο προστάτης του μικρού ζωγράφου τον έπλησίασε και τό είπεν:

—Άκολουθήσε με' ο ήγούμενος έπιθυμεί να σου ώμίληση.

Ο Ραούλ άφήκε με λύπην τό φλυτζάνι του ως την μέσην και έπροχώρησε πρός τον σεβάσιμον γέροντα, ο οποίος τον ήρώτησε:

—Σύ έκαμες αυτά τά σχέδια;

—Μάλιστα κύ... μάλιστα, σεβασμιώτατε! άπεκρίθη ο Ραούλ.

—Είσαι μόνος έδώ;

—Μάλιστα.

—Και ζητείς εργασίαν;

—Μάλιστα, ζητώ...

Ο ήγούμενος έστράφη τότε πρός τούς άλλους Ίησουϊτας, οι όποιοι τον έκύτταζον, και είπε:

—Μού φαίνεται, ότι αυτός ο μικρός θα μπορούσε να ζωγραφίση τά πορτραίτα των καθηγητών του Πανεπιστημίου διά τό περιδικόν, καλλίτερον από τον αδελφόν μας Ίούλιον.

Ψέθυρος επιδοκιμασίας ύπεδέχθη αυτά τά λόγια του πρεσβυτέρου, ο οποίος έστράφη πάλιν πρός τον Ραούλ κ' έξηκολούθησε:

—Μικρέ μου φίλε, άφού ζητής εργασίαν, θα σου δώσω. Πρόκειται να κάμη καμμία τριανταριά πορτραίτα, τά όποια ο Πρύτανης του Πανεπιστημίου θέλει να δημοσιεύση εις τό περιοδικόν "Επίθεωρησις της Κορύμβης". Έάν τά επιτύχης, θύμισθητά καλά. Πρός τό παρόν, αναλαμβάνομεν τά έξοδα της διαμονής σου εις τό ξενοδοχείον. Δέχεσαι; . .

—Δέχομαι, σεβασμιώτατε, άπεκρίθη ο Ραούλ, τρελλός από χαράν που τό είδετο τέλος ή ποθητή εύκαιρία να έξασκήση τό έπάγγελμα του ζωγράφου και σάς ύπόσχομαι να κάμω ότι μπορώ, μολονότι δέν έξωγράφισα ποτέ μου πορτραίτα.

Ο ήγούμενος έμειδιάσεν ένθαρρυντικώς και ύπέλαθεν:

—Ούτε ο μέγας Βελάσκουξ δέν είχε κάμη ποτέ του πορτραίτα, πριν άρχισή να ζωγραφίση την ένφάντην Μαρίαν-Τερέζαν. Και όμως έκαμην έν άριστούργημα! Πήγαινε, παιδί μου, εργασού και ο Θεός θα οδηγήση τό χέρι σου, εάν είσαι καλός και φρόνιμος. Χαίρε, μικρέ μου φίλε!

Και ο Ραούλ, περιχαρής όσον δέν υπήρξε ποτέ άφού ήλθεν εις την Άργεντινήν, ούτε την ήμέραν εκείνην που προσελήθη εις την ύπηρεσίαν της μίς Μπρέζξ, έπέστρεψεν εις τό ξενοδοχείον τρογυριδιών.

Δέν ήμπόρεσε να μην έξυπνήση τον φίλον του τον άροφόρον διά να τό άναγγείλη την μεγάλην είδησιν.

—Όστε με παρατάς; τό παρεπονήθη ο Καγιέτ, μόλις ήμπόρεσε, ζαλιμένος ακόμη από τον ύπνον, νάντιληφθή τί τό είλεγε.

—Είνε άνάγκη, κύριε Καγιέτ, άπεκρίθη ο Ραούλ: σεις δέν μου είπατε, πώς είμαι πολύ μικρός για να γίνω άροφόρος; Έπρεπε λοιπόν να κιντώξω να τά καταφέρω μόνος μου.

—Ναι, έχεις δίκιο, ύπέλαθεν ο Καγιέτ, έξυπνών έντελώς. Η άεροπλοία δέν είνε σήμερον έπάγγελμα! Πρέπει να φθάνη κανείς τα φανταστικάτερα ρεκόρ, για να κερδίξη τό ψωμί του, ως την ήμέρα που θα πάση και θά σπάση τά κόκκαλά του. Πιστοφέ με, παιδί μου, είνε καλλίτερον να μουντζουρώνη κανείς χαρτιά, όπως θα κάμης εσύ... Άρισέ με τώρα να κοιμηθώ, γιατί νυστάξω ακόμη.Γειά σου, μικρέ!

("Επεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

Άγαπητοί μου,

Φ Ι Λ Ι Ο Σ
μας " Η
ρω ς τ ο υ
1913 θα
σανίζεται
από ενα
ζητήμα,
διά τό ο
πτον έ
πανελημ
μένως έγραψεν εις την Διάπλασιν. Έ
άν, λέγει κατά την Ήθικήν, δέν πρέ
πει να εκδικηται κανείς ποτέ, πώς
πρέπει πάλιν, κατά την ίδίαν Ήθικήν,
να τιμωρή τον καχόν; Δέν υπάρχει έ
δώ μία μεγάλη αντίφασις; Έν από
τά δύο: ή ύπάρχουν περιπτώσεις, κατά
τάς όποιας επιτρέπεται ή εκδίκησις,
και επιβάλλεται μάλιστα, και τότε δέν
πρέπει να λέγωμεν "ή εκδίκησις είνε
καχόν", ή δέν ύπάρχει καμμία περι
στασις, και τότε δέν πρέπει να λέγω
μεν "ο καχός είνε άξιος τιμωρίας".

Η Διάπλασις με παρεκάλεσε να παντήσω εις αυτήν την άπορίαν, διότι είνε από εκείνας που γεννώνται συχνά εις τον νούν των νεαρών της φίλων. Άπαντώ λοιπόν, ότι ή εκδίκησις δέν έχει σχέση με την τιμωρίαν. Φαίνεται κάποτε ότι συμπίπτει, άλλ' είνε πάντοτε άλλο πράγμα. Και ή μεγάλη, ή άπέραντος διαφορά μεταξύ των δύο, είνε ή εξής: "Οτι ή μόν εκδίκησις θεραπεύει έν ταπεινόν ένστικτον του εκδικουμένου, τό δίδει μίαν χυδαίαν ίκανοποίησιν, τό προξενεί μίαν άγρίαν χαράν ένθ άπεναντίας ή τιμωρία ώφελεί τον τιμωρούμενον, έχει σκοπόν να τον κάμη να μη ύποπέση πάλιν εις λάθος, να τον βελτιώση, ή άκόμη να βελτιώση όλην την κοινωνίαν διά του παραδείγματος, ή και να την προσυ-

μακρύνει. Άλλο παραδείγματα: "Ο διδάσκαλος τιμωρεί τον μαθητήν του. Τό κάμνει διά να αισθανθή καμμίαν εύχαρίστησιν; "Όχι, βέβαια. Τό κάμνει διά να τον διορθώση, διά να τον βελτιώση. Και πρέπει να τό κάμη, διά τό καλόν του μαθητού. Ομοίως ο πατέρας ή ή μητέρα, που τιμωρούν τό άτακτον παιδί των. "Όχι μόνον δέν εύχαριστούνται, άλλ' άπεναντίας λωπούνται κατάκαρδα. Δέν θα ήσαν όμως καλοί γονείς, άν δέν τό έκαμναν. Ομοίως ο δικαστής, όταν στέλλη εις την φυλακήν, ή και εις την λαμητσίαν, ένα κλέπτην, ένα φονέα, ένα ληστήν. Αισθάνεται την άγρίαν χαράν του εκδικουμένου; Κάθε άλλο! Άπεναντίας, ή αγαθή ψυχή του πάσχει, όσάκις άπαγγέλλει μίαν καταδικαστικήν άπόφαση". Άλλά τό κάμνει είτε πρός σωφρονισμόν του κακούργου, είτε πρός παραδειγματισμόν και προφύλαξιν της κοινωνίας.

Άλλο λοιπόν ή εκδίκησις, μου έκαμη κανείς ένα καχόν; να του τό ανταποδώσω!—και άλλο ή τιμωρία, έκαμες σφάλμα; να τιμωρηθής! "Ο καλός άθρωπος δέν εκδικείται" δέν τό καταδέχεται, δέν αισθάνεται καμμίαν εύχαρίστησιν από την εκδίκησιν. Πρετικώς να λησμονή και να συγχωρή. Άλλά και ο καλλίτερος των ανθρώπων, όταν είνε ο άριμόδιος, τιμωρεί. Είνε άληθές τώρα, ότι ύπάρχουν και κακοί άνθρωποι, οι όποιοι τιμωρούν αισθανόμενοι εύχαρίστησιν ως να εκδικούνται. Υπάρχουν π. χ. κακοί διδάσκαλοι και κακοί γονείς, οι όποιοι δερνουν τα παιδιά, έχι όταν πρέπει, αλλά όταν θυμώνουν, όταν αισθάνονται την άγρίαν εύχρηστίστην να δειρούν, να προξενήσουν πόνον. Η ταπεινή εκδίκησις φορεί κάποτε τό προσωπίον της αγαθής τιμωρίας. Άλλ' αυτό δέν κλονίζει τάς βάσεις της Ήθικής. Η Ήθική είνε πάντοτε όρθή. Άδιάφορον άν ύπάρχουν άθρωποι άήθικοι.

Ο Η ρ ω ς τ ο υ 1913 έρωτξ και συγκεκριμένως: Πρέπει να εκδικούμεθα τον προσβάλλοντα την τιμήν μας, τον άρπαγα της περιουσίας μας, τον φονέα του συγγενούς μας;—Ημείς προσωπικώς; δι' ενός άλλου εγγλήματος; "Όχι, βέβαια, ποτέ! Η τιμωρία των κακούργων αυτών είνε έργον της Δικαιοσύνης. Αυτή θα τους τιμωρήση, χωρίς να τούς εκδικηθή. Όστε τό μόνον που έχομεν να κάμωμεν, είνε να τούς καταγγείλωμεν εις την Δικαιοσύνην και να την βοηθήσωμεν εις τό έργον της. Αυτό μόνον είνε τό ήθικόν. Πάν άλλο θα ήτο άήθικον, παράνομον, άντικοινωνικόν.

Σας άσπάζομαι ΦΙΛΙΟΝ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Δίδει, με δλγη του την μεταμόρφωσιν, ο «Ρ» εφοβαίτο να εύρηθῃ πάλιν αντιμετώπος με τὸν νεαρόν ν τ ε τ κ τ : β .

— "Αν τοῦ ἐτηλεφωνούσα; ἐσυλλογίσθη. Ναι, ναι! εἶνε μία λαμπρὰ ἰδέα. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσω!

Μετὰ πέντε λεπτά, ὁ «Ρ» εἰτήρησε εἰς ἓν ταχυδρομικὸν γραφεῖον καὶ ζήτησε νὰ τηλεφωνήσῃ εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον.

— "Αλλὰ! ἀλλὰ!... με τὸν μαρκήσιον Δερνὺ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δουλῶ; ἤρχισεν ὁ κλέπτης.

Καὶ ἀμέσως, με σαρκαστικὸν τόνον, προσέθετε :

— Εἴμ' ἐγὼ, ὁ «Ρ»!

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ τηλεφωνικοῦ σύρματος, ὁ μαρκήσιος ἀνεπήδησε καὶ ὁ Βωτιε, ἀπὸ τὸ διπλὸν δωματίον, ἤκουσε τὰ παράδοξα, τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια :

ενα εἰς τὸ δωματίον ὁ Μωρίς Ζιλλάρ, τὸν ὅποιον πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀφίσῃ ὁ κυρετός· ἐγὼ ἐλπίζω!

— Γιατί δὲν ξέρεις; δὲν μπορεῖς νὰ ξέρης, ἐστὲν ἄρα ὁ μαρκήσιος. Εἶνε ἓνα πρᾶγμα ποῦ ἀγνοεῖς.

— Ἀπενοστήσιος ξέρω... Ξέρω τὰ πάντα! ὑπέλασεν ὁ νέος, προσφέρον τὰς λέξεις ἀργὰ καὶ ἀτενίζων τὸν μαρκήσιον.

— Ξέρεις ποῖος εἶνε ὁ «Ρ»;

— Ξέρω, ὅτι ὁ «Ρ» εἶνε υἱὸς σου, κύριε Δερνὺ!

— Τὸ ξέρεις; Καὶ ποῖος τοῦ τοῦ εἶπε;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Σοῦ εἶπε ἀλήθῃ τί τὰ θέλει ἐκεῖνα τὰ γράμματα;

— Καὶ αὐτὸ, ἀκριβῆς ὁ Μωρίς. Μοῦ τὰ εἶπεν ὅλα.

Μακρὰ σιγὴ διεδέχθη αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψιν. Κατόπιν ὁ μαρκήσιος ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Μωρίς Ζιλλάρ καὶ με τρέμουσαν φωνὴν τῷ εἶπε :

— Εἶσαι καλὸ παιδί, Μωρίς. Χάρης εἰς σέ, ἔχω ἀκόμη μίαν μικρὰν ἐλ-

πὴς δυστυχούς μου σφύρου, ποῦ δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἀλλάξῃ τὴν φροντίδα τῆς ἀνατροφῆς σου, δὲν ἀνετραπῆ εἰς τὸν πύργον ποῦ ἔχουεν εἰς τὸ Στρεπῶ, πλησίον τῆς Ρουένης, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν ἀντίμων γουρταῶν τῶν περιχώρων, ἔπου ἔμεινεν ἕως τὰ ἑπτὰ του χρόνια.

— "Εἶπαι ὁ υἱὸς μου ἐστερήθη μικρὸς τῶν μαθημάτων ἐκείνων καὶ τῶν συμβουλῶν ποῦ μόνον μία ἀγτέρα γουρτίσει νὰ δώσῃ, καὶ διὰ τὸ λάθος αὐτὸ πολλὰκις μετενόησα, μιλῶντι τὸ ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη. "Όταν τὸ παιδί ἐπέστρεφεν εἰς τὸν πύργον, παρατηρήσαμεν, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ, τὸ παράδοξόν τοῦ χαρακτήρος σου· καὶ ὁ Ροδόλφος εἶχε γίνῃ πεισματάρης, ἀνυπότακτος καὶ τυραννικὸς εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν. Εἰς τὴν ἐλαχίστην ἐναντιότητα, καταλαμβάνετο ἀπὸ παράφορον θυμὸν, ἐκυλίστο κάτω κ' ἐξερῶνιζε σὺν τρελλός.

— "Ηλικίωμεν, ὅτι ἡ κατὰ τῆς αὐτῆς θα μεταβάλλετο με τὴν ἡλικίαν· ἀλλὰ, ἀλλοίμονον! ἀντὶ νὰ διορθωθῇ, ὁ Ροδόλφος ὅλον ἐχειροτέρευε. Καὶ

ἔχου παραβιάσει. Τὸ ἀνοίγω. "Ελεῖται πάλιν δύο ναπολεόνια!

"Τὴν ἴδιον στιγμὴν εἶδα τὸν καμαριέρην νὰ διασχίζῃ τὴν αὐλὴν νὰ μιλήσῃ κρυφὰ εἰς τὸν ἀμαξῶν, παλαιὸν αὐτὴν ὑπηρετήν, ποῦ τοῦ εἶχε κάθε ἐμπιστοσύνην.

"Αὐὸ κλέπτης εἶπε τίποτε εἰς τὸν ἀμαξῶν, δὲν θάρσουςα νὰ τὸ μάθω, ἐσυλλογίσθη, καὶ με μίαν πρόφασιν τὸν ἐφώναξεν. "Αλλ' ὅταν τὸν ἤρώτησα, τί τοῖ εἶπε πρὸ ὀλίγων ὁ καμαριέρης, ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἔδειξε τὸσσην στυγνοχωρίαν, μ' ἐκτύπησε με τὸσσην τρέμειν, ὅσσην δὲν ἐπέμεινα περισσότερο καὶ τὸν ἄουσα, πεπεισμένος σκεδὸν ὅτι ἔνοχος ἦτον ὁ νέος μο' ὑπηρετής.

"Αλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' αὐτόπρωτον διὰ νὰ διώξω καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἐμπιστὸν τοῦ ἀμαξῶν. Πρὸς τοῦτο, κατὰ τὰς πέντε τὸ ὄραον, τὴν στιγμὴν ποῦ ἄρχισε νὰ σκοτεινιάξῃ, ἐ-

ξαπλώθηκα εἰς μίαν πολυθρόνην τοῦ γραφείου μου, χωρὶς νὰ ἀνάψω οὔτε φῶς οὔτε σιγάρε. Ἐπαύσηνα... Μετὰ μίαν ὥραν ἡ θύρα ἀνοίγετο σιγά-σιγά καὶ εἰς τὸ σκότος, ἀκούω τὰ βήματα κάποιου ποῦ εἰσέρχεται καὶ προχωρεῖ πασπατυτά.

"Κατόπιν τρέχει ἓνα σπύρτο καὶ εἰς τὴν φλόγα τὸν ἐλέπω θέαμα ποῦ με παγώνει. "Ο Ροδόλφος, ὁ υἱὸς μου, εἶχε νὰ ἀνάψῃ ἓνα φαναράκι, ποῦ τὸ εἶχε διὰ τὴν φωτογραφίαν, καὶ γονατιστὸς πρὸ τοῦ γραφείου, ἐδοκίμασε τὰ τεσσαρὰ πέντε κλειδιά ποῦ ἐκρυπτοῦσε...

"Εἶχε τὸ θάρρος νὰ αἰ κινῆθῃ, νὰ μὴ προδώσῃ τὴν παρουσίαν μου κατ' οὐδένα τρόπον καὶ παραγλοῦθησα τὸν φοβερόν θέαμα ἔως μοναχογυνὴ ποῦ κλέπτει τὸν πατέρα σου, με τὴν ἡρωϊκὴν καὶ τὴν δεξιότητα κλέπτου ἐξ ἐπαγγέλματος!

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

"ΩΤΕΡΑ ΕΚΟΤΑΔΙΑ,

Λέγει αὐτὸ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φίλῃς μοι; "Ια' κα', 17

ΕΚΕΙΝΟΣ ποῦ ἀγαποῦσε, δὲν ἐπίστευσε, Χριστέ, πῶς σάγαξῃ, — καὶ με μεγάλη Πίκρα, μὲν, ἀπὸ καὶ τρεῖς τὸν ρῶτησε. Καὶ ἴσως δὲν τὸν πιστεύεις καὶ πάλι.

Θεὸς Ἐσὺ, σὺν ἄνθρωπος ἐγνώρισες, Μὲς' ετ' ἄλλο σου τὸ ἀνθρώπινο μαρτύριο, Πῶς ἡ ἀγάπη τῶν ἀγαπημένων μας εἶνε γιὰ μᾶς ἓνα βαθὸ μυστήριον.

ΜΑΝ Ἰφιγένεια, μερόνυχτα

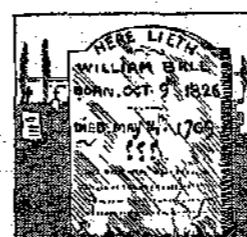
Σ' ἓνα ἀπροσῆλα καθισμένη, Βλέπει ἡ φυκὴ πέρα, κατὰ τὸ πέλαγος, Καὶ κάτι ἀνέλπιστο προσημένει.

Βασιλοκὴρ σφάραξι, ἐξόριστη Μακρὰ ἀπ' τὰ πατρικὰ παλάτια, Τάχα θὰ ἴσῃ ἐπὶ πέλαγος, ὅτι εἶδαν. Τῆς Ἰφιγένειας τὰ μάτια;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περιεργὸς τάφος

Ο περιεργὸς αὐτὸς τάφος εὐρίσκειται εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Τούξφορδ τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὴν ἐπιγραφήν, ὁ ἄνθρωπος πρὸ εἶνε θαμμένος ἐκεῖ, ἀπέθανε 57 ἐτη πρὶν νὰ γεννηθῇ! Πρῶτανως ἔγινε λάθος ἀπὸ τὸν χαράκτην· ὅσσην ἀντιεγέννηθη τῷ 1826, ἀπέθανε τῷ 1769, πρὶντε νὰ γεννηθῇ: ἔγεννηθη τῷ 1769, ἀπέθανε τῷ 1826.

Περιεργὸι ὄπλα

Τὸ γαϊδουράκι αὐτὸ ἔχου, ὡς ἐλέπηται, ὄπλας ἐκτάκτου μήκους. Τὰ νύχια καὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν τοῦ ἀμεγάλουσαν τὸ σὸν πολλὸ, ὅσσην γομίζε κανεῖς ὅτι φρεῖ παγοπέδιλα σ κ ι. Καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐκοπῶν διὰ νὰ τὸ πεταλώσω, ἐπρωτίμησαν ὁμοῦ νὰ τὸ ἐκτελειώσω ὡς φαινόμενον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Μαγική Εἰκὼν

Ο Ἀλκωνιστὴς αὐτὸς ἔχουα τὸν ὀδὸν τοῦ Μήκως τὸν βλέπετε προθενά;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ τίμιος τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς, διὰ νὰ περάσετε ὄρατον καλοκαίρι.

— Σεῖς εἶσθε, Ροδόλφε; καὶ τολμάτε;... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι;... Καὶ πόσα ζητεῖτε;... Πῶς εἶπατε;... Μὰ εἶνε πρέλῃ! ἀδύνατον! δὲν ἔχουσα καλὰ!... Θέλετε διακόσιες γιλιάρδες; τριακόσιες;... Ἄλλὰ ὄχι αὐτὸ!... αὐτὸ ὄχι!

Μετ' ὀλίγον ὁ μαρκήσιος Δερνὺ τὸν παρεκάλεσε :

— Σταθῆτε! πῆτέ μου πόσα! "Όσα θέλετε, εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὄχι αὐτό... Χάνετε! ὄχι μετνοήστε! θὰ φανῶ ἀμείλιχτος!..

Ο ἀποδέκτης ἔπρεπεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μαρκήσιου, εἰς τὸ ἀλλοιωμένον πρόσωπον τοῦ ὅποιου ἀπετυπώθη ἔκφρασις θηθείας θλίψεως.

Εἰς τὸν Βωτιε ἔφάνη ὅτι ὁ δυστυχὴς του σύντροφος ἐγῆρσεν ἔξωθεν κατὰ δέκα ἔτη.

— Κακὰ εἰδήσεις! ἔκομην ὑποκόως ὁ μαρκήσιος, πίπτων εἰς ἓνα κῆθισμα. Ἀγαπητέ μου Βωτιε, αὐτὴν τὴν σορᾶν... δὲν ὑπάρχει ἐλπίς!

— "Όχι!! εἶπεν εἰσπερχόμενος ἔξω!

πῆδα... Μοῦ ἀποδίδεις τὴν ζωὴν. Δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτέ!

"Αυστυχὴς ἄνθρωπος! ἐσυλλογίσθη ὁ Βωτιε γι' αὐτὸ λακὸν ἐπρεσπυθῶσε πάντα νὰ ἐσκαλεῖ τὴν ἀστυνομίαν, ὁσάντις ἐπρόκειτο νὰ συλλάβῃ τὸν «Ρ»... Αυστυχιωμένους πατέρας, πῶσον θὰ ὑπέφερε! ποῖα τραγωδία ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν φαινόμενικὴν τοῦ ἀδιαφορίαν!..

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ μαρκήσιος ἐφάνη κάπως εὐθυμότερος τοῦ συνήθους.

Ἡ ὁμολογία ποῦ τῷ εἶχε κάνει ὁ Μωρίς Ζιλλάρ τὸν ἀνεκούφιζεν ἀπὸ μεγάλου βάρους δι' αὐτὸ δὲν ἤμπορεσε κἀνωσταθῆ περισσότερο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς δύο συντρόφους του, πῶς συνέβαινεν ὅσσην ὁ μονογενὴς του υἱὸς Ροδόλφος Δερνὺ καὶ ὁ διαδόχος κλέπτης «Ρ», νὰ εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Ο Ροδόλφος, ἤρχισεν ὁ μαρκήσιος, ἐξ αἰτίας τῆς ἐπισηφελούς υγείας

ὅταν ἔγινε δώδεκα ἐτῶν, ἦτο πλέον ἓνας ἀληθινὸς τύραννος, ἀνυπότακτος καὶ διὰ τοὺς ὑπηρετὰς καὶ διὰ τοὺς σπουδαίους του, ποῦ τὸν ἀπέφευγαν. Κατήντησε νὰ μὴ ἤμποροῦμεν νὰ κρατήσωμεν εἰς τὸ σπίτι ἓνα ὑπηρετὴν πλέον τῶν τριῶν ἡμερῶν.

"Μίαν ἡμέραν, — ἦτο Ἰανουάριος καὶ ἔκαμινε δυνατὸν φύγος, — θελήσας νὰ πληρώσω τὸν κηπουρὸν παρατήρησα, ὅτι ἀπὸ τὸ στυάρι τοῦ γραφείου μου, ἔλειπεν τρία ναπολεόνια. Ἀποφασισμένος νὰ πιάσω τὸν κλέπτην, δὲν εἶπα τίποτε εἰς κανένα, ὅσσην ἐπίτηδες τέσσαρα ναπολεόνια εἰς τὸ στυάρι καὶ τὸ ἐκλείδωσα.

"Αφῶ ἀλλόξαμεν τόσο συχνὰ ὑπηρετὰς, τὸ ποσοτικὸν μου δὲν μοῦ ἐνέπνευσε καμμίαν ἐμπιστοσύνην καὶ, χωρὶς νὰ θέλω, ὑπέπεσθηκα τὸν καμαριέρην μου, κάποιαν Τζούλη, ποῦ τὸν εἶχα προσλάβῃ πρὸ δύο ἡμερῶν.

"Τὸ ἀπόγευμα, ἐξήτασα πάλιν τὸ γραφεῖόν μου, ἓνα στερεόν, μικρὸν ἐπιπλὸν ἀπὸ δριῶν. Τὸ στυάρι δὲν ἔφερε κανέν

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΦΩΣ (3)

Αφιέρωση προς τον Νικηφόρον Στόλον

... Γιατί να μην ήμουν ένας από τους πολλούς, ένας από τον σωρό; ...

Όταν τ' άκουω να θορυβούν, να τρέχουν, να μιλούν, με τα ναυικά τους, με το λείον και έμφροστικόν των πρόσωπο...

Μά ή ιδιότη μου προσεχική δεν θ' άκουσθ' ποτέ; Ένας χρόνος, — βενιά μήνες μένου άκόμη, κ' αυτοί έτοι θα φύγουν; ...

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Ο Νίκος γυρίζει από τας εξετάσεις του στενοχωρημένος, διότι απέτυχε, και δ' διδάσκαλός του είπε ότι κινδυνεύει ν' άπορριφθ'.

νι στο χέρι, διότι είχε μάθει από το δάσκαλο ότι άπερρίφθη ο γυιός του, τον άρχισε στο ξύλο.

«Νύκτο, ξύπνα είνε πέντε ή άρα». Ο Νίκος ξυγν'α, τρώει τ' άμνια του και θλέπει, ότι είνε στο κρεβάτι του.

Πράγματι δέ καθόρθωσε νά το διαφύσθ'.

Συναγμός του Άνέμου

ΝΥΧΤΑ

Πέρα στη θάλασσα ο ήλιος γέρνει, Βουτάει στα κύματα κοκκινισμένα

Σποτάδι άπλώνεται και σ' άερογαλί Που ή θάρρα ήσυχ'α κοιμάται

Πίσω άπ' το λόφο προβάνει ή πουλίτ, Ίσα τραβάει στον ούρανό

Κράζουν βραχνά τ' αεροπούλιτ, Αθήναι Μαγαμένο Γιούλι

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΦΥΣΗΜΑ

Είνε μία φθινοπωρινή ήμέρα. Ένα άερέκι άπολό φυσάει και παροσύρει τ' ατριμισμένα φύλλα των δένδρων.

Ετοιμαζόμενοι να σηκωθώ, είναν εις έλίγγη άπόσταση είδα ένα παιδί να κοιτούσε τα φύλλορροούντα δένδρα.

«Χάρι δέν θάσχω σ' αυτά τ' ά δένδρα βέσικο την δυστυχία του χωρισμού, ή άδελφή μου είνε άρρωστη φθισική και ό γιατρός πού την έξήτασε είπε με χαμηλή φωνή στη μητέρα «ό άεράς πού θά σαρώσθ' το τελευταίο φύλλο των δένδρων θά είνε ή τελευταία διά την άδελφή μου ήμέρα».

Τά μάτια του διακοσμημένα κίτταζαν με άπελάσια τ' ά δένδρα, τ' ά όποια μ' ένα τελευταίο φθινοπωρινό φύσημα έγυμνώνθησαν.

Ο ΘΥΜΟΣ

Τρία έτη έπέρασαν από την ήμέραν έκείνην και έν τούτοις νομίζω ότι έγινε χθές!

Ήτο ή παρामीη τής εσθής μου και όπο στιγμή εις στιγμήν περιέμενον νά έλθ' ή μπαμπάς, νά με πάρη νά διαγώμεν, κατά την συνήθειάν του, εις τ' ά καταστήματα, νά μου άγοράσ' έν δάρον.

Τότε ο μπαμπάς, άφου με έμείλωσε, με έστειλε νά κοιμηθώ ησυχικώς.

Έγώ δέ κατέβασα π' κεφάλι μου και έψιθύρισα: «Δέν θά το κόμω πλέον».

Προμάχος τής Βαταλόφου

ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Ταξιδιωτής, έπιστρέφον από τας Ίνδιαις, διηγείτο τας έντυπώσεις του εις φίλον του.

Είνε παλαιά δοξασία, ήρω τ' ου 1913, ότι τ' άσ' έχουν μόνον το ένστικτον και ό άνθρωπος μόνος το λογικόν.

Νοσταλγία

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ο μάλλον άειθαλάμαστος άνθρωπος είνε εκείνος ό όποιος εις τας δυστυχίας δέν χάνει το θάρρος του.

Ίσχυρός είνε όχι εκείνος πού διακρίνεται εις την πάλην, άλλ' εκείνος πού συγκρατεί την όργην του.

Λευκή Περιστερά

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Μίμης στο δρόμο: — Μαμά! κίτταξε ένα μικρό γαϊδουράκι σαν κ' έμένα!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδός Εδριπίδου την 23ην Ιουνίου 1915.

Η ΕΡΘΗ ΤΗΣ Α. Β. Υ. ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΙΨ ΠΑΥΛΟΥ

Την έρχομένην Δευτέραν, ή Α. Β. Υ. ό Πρίγκιψ Παύλος άγει την άνομισακήν Του εσθ'ήν.

«Έστο λοιπόν, τον Οκτώβριον, Τέλλε "Άγ'ρα, Υποθέτω δέ δυ έως τότε, θά σου έχη κεράσι και αυτή ή δεσλία, την όποιαν άναγνωρίζεις ός έλάττωμα γελοίου. Προσημόν τ' α ποιήματα».

Η άγνωστή μας Αικατερίνη Γ. Πατριάρχου πούλου, ή γνωστοτάτη

148 κομμάτια, έξ όν τ' ά 68 εστάλησαν από άγ'ρα τ' ά 80 από κορίτσια.

Αί φωτογραφίαι σου, Μεσσηνιακή ή Άκτιή, τυπώνονται άφου γίνον φωτοτοπινογραφίαι.

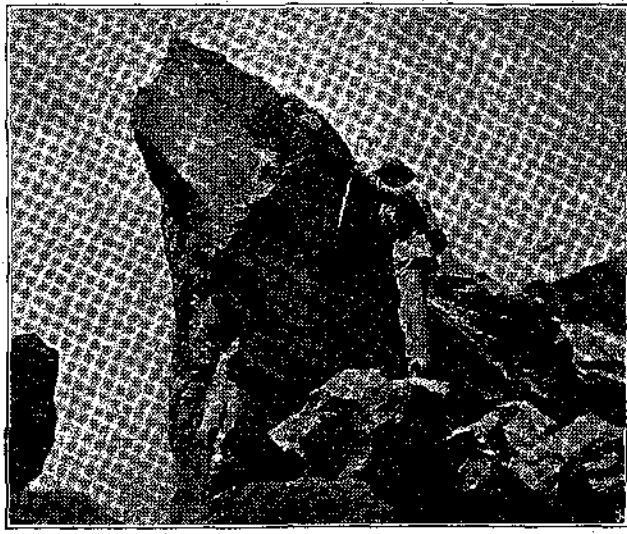
Η Φούλα κοραϊνοείται, ότι ό τυπογράφος τής έργασ'ιαν γραμμήν από την τελευταίαν της έπιστολήν, πού έδημοσιεύθ' εις την Σ. Σ. Σ., και κατώρθωσεν, εις ένα μέρος, νά μη θγαίν'η κα-

λόφου, "Ονειρα κ' Άλήθευσαν, Ένα Χιούτακι, Άδδα, Θησεύς, Πειρακτήριον, Μέλλον Ναυάρχου και Μία Τρελλούλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εργάζονται: «Άγ'ρα Άσ'ρα» του Μέλλοντος Ναυάρχου.—"Προχάραγμα" του Τέλλου Άγ'ρα.—"Η τιμωρία" του Όμηρικου "Ηρωος".—"Βρυδόνες εικόνας" του Κύματος του Βοσπόρου.—"Άκτις πρόσ-λέως" του Σλαβαρομένου "Έλληνοσ".—"Πάσα λεπτά" του Όνειροπόλου τής Δόξης.—"Τό βλέμμα του καθήκοντος" του Γλυκέος Όνειρου.—"Ο πέλαγος" του Διαβολάκη των Άθηνών.—"Η Άδούθηγη" τής Άδδα.—"Διάφορα του Αδουκράτορος του Βυζαντίου".—"Φτερογίγναμα" του Ρωβόρου.—"Ο άνατος του στρατιώτου" του Ηρωος του 1913.—Μικρά διάφορα διαφόρων.

Απορρίπτονται: "Έν ψεδος θελκτικόν" (άσχημη μετάφρασις).—"Έκδρομή", "Έψωσσε ή μέρα", "Τρικυμία", "Φθόνος και Μίσος", "Τ' ά μάνια" (΄ετ'ετα).

Η Α. Β. Υ. Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΠΑΥΛΟΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΨΗΛΟΤΕΡΑΝ ΚΟΡΤΦΗΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ

Σημαία τής Άεροπόλεως, και ό κ. Γάργ, Ν. Σταφυλοπάτης, έτέλεσαν τούς γάμους τον ήν 18 Ιουνίου εις τας Άθήνας.

Είνε παλαιά δοξασία, ήρω τ' ου 1913, ότι τ' άσ' έχουν μόνον το ένστικτον και ό άνθρωπος μόνος το λογικόν.

Ο Όνειροπόλος των Κολαμάν με παρακάλε' νά δηλώσω, ότι όποιος έρωτά δι' αυτόν, συμφορεί νά τον ερωτά δι' εσθ'εις διά Μικράς Άγγελλας, και αυτός θά κανονίη την άπάντησίν του.

Διά την πτωχήν Κυριοπούλαν, πού έπιστήθη κ' ενεγόμ'η ήδη συνδρομητήρι, πού έστειλεν άκόμη και το Μικρό Ηπειρωτάκι λεπτά 45.

νενα νόημα. Ίδου τί έλεγε: «Π'ας π'ας ή άδελφή σου σου λέγει: Σάγαπώ πολύ.—Εσθ' της λές: Έγώ σάγαπώ π'ας πολύ.—Εκείνη με π'αίμα:—Έγώ π'αρα πολύ, π'ο πολύ».

Τό Ψάρι τής Ήρωος μου γράφει: «Και αί τρέσις έπιστολαί τής Φούλας μ' έκομαν νά ξεκαρδιωθώ. Νά τής π'ης, ότι την συγκαίρω θεομ'ος διά την κωμικότητα με την όποιαν τας γράφει».

«Έπλεόσσωμεν τας εξετάσεις — μ'ο γράφει ό Ένετικ'ος Λέων, — και έλάβαμεν τ' ά ικανοποιητικά άποτελέσματα. Τώρα πλέον δέν θά έχωμεν, έγώ και οί άλλοι συνδρομητάι σου, άλλην έργασίαν και θάσχολούμεθα με σ' ά μόνον με σ'ε. Άδ'ό θέλω κ' έγώ. Και ίσα ίσα π'ο σκοπέω, τώρα π'ο εύκαιρείται περισσότερον, νά π'ας δώσω κ' ένα-δυό έκτάκτους Διαγωνισμούς».

Μαίνας έπιστολάς μου έστειλεν κατά την έβδομήδα και οι εξής: Υπεσθ'ήν την έβδομήδα και οι εξής: Υπεσθ'ήν Κεφαλανοπούλα, Προμάχος τής Βατα-

ΕΓΚΡΙΞΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγοσθ'εται άν δέν συνδεσθ'εται με το δικαίωμα του. 1. Τ' ά εγκρινόμενα ή άναγοσθ'ενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1915. Όσα άναγοσθ'ονται από Α' άνήκουν εις άγ'ρα, και δ' από Κ εις κορίτσια

Νέα ψευδώνυμα: Τροπαιοφόρος, Α. (Γ. Μ.) Άστ'η τής Έλευθερίας, Α. Διδό, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν'αγαλάξουν: ό Θησεύς (0) με Τέλλον Άγ'ρα, Στρατηλάτην τής Μακεδονίας, Γιγαντομάχον Έλληνα.—τό Μικρό Ηπειρωτάκι (0) με Βασίλειον τον Βαυλαροκτόνον, Αδούνονον "Ήπειρον, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Μικρόν Πρώσοπον, Τέλλον Άγ'ρα, Φάωνα, Φούλαν.—ή Δακρυπότιστος Ζωή (0) με Δεμοσιανήν Νησιωτοπούλαν, Κρητικοπούλαν, Έλλημικόν Ίδεωδες, Φάωνα, Πειρακτήριον, Πατριδα των Ηρώων, Τέλλον Άγ'ρα, Τελλούλαν, Βαλκανικήν Συμμαχίαν, Άντισμένην Βαμβακιάν, Φούλαν, Φράουλαν, Δοξασμένον Ρήνον, Τρελλήν Ναυτοπούλαν, Πριγκίπισσον των Δολλαριών, Μεγάλην Έλλάδα.—τό Ναυτάκι τής Αθήνου (0) με Τέλλον Άγ'ρα, Βαλκαν. Συμμαχίαν,

ΤΩΡΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ, ΜΕ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ, ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΒΟΚΑΣ, ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Ο καλλίτερος σύντροφος—το δημοτικώτερον άνύχνωσμα είνε

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Έχομεν μίαν μεγάλην συλλογήν τωύτων θαυμασίων Τόμων, έκαστος τών όποιών τιμάται από 1 δραχμής μέχρι 10. Συμβουλευθήτε τόν Τιμοκατάλογον που δημοσιεύθη πολλάκις εις τά έφστεινά φύλλα και κόμειτε έγκαιρώσ τάσ παραγγελιάσ σας, δια νά εξασφαλίσετε έν όραϊόν, άπολαυστικόν και άφελίμον Καλοκαίρι.

Μόζαρι, Χάριτα, Θησαύ.—τά "Όνειρα π' Αλήθευσαν (0) με Έλευθερατήν τής Κοινωνισαντινουπόλεως, Ψάλλτην τής Μελοαρχολας, Φράσουλαν, Γκρατιέλλιαν.

Η Διαπλάσις άσπαζέται τούσ φίλουσ τής: Δοξασμέμον Έλληνησμών (έστειλα) Έκπορθητήν του Μπαλανίου (κ' έγώ χαίρω που άπήγητες καλά) Γιάνγον Π. Νικ. εύγε! σε συγγαίρω δια τό άριστα) Νηρηίδα του Πηγειού (έστειλα εν δευτέρου) Άκτινα Χαράσ (ώραία ή έπιτολή) δέν περιράζει, όταν θά ξαναρίση τό σχολείον, ξεσπαθώνεις πάλεν) Περικλήν Στεμ. (δυστυχώς, όσον διαρκεί ό πόλεμος και τό χαρτιά είνε όλίγα και άκριτά, δέν ήμπορεί νά γίνεταί άλλέωσ) τό όλίγον καλόν χαρτί που υπάργει, διατίθεταί δια τούσ συνδρομητάσ που πληρώνουν και άκριβότερα) Φάωνα (δραβείον έστειλα) Ροδοδάφνην (έλαβα, εύχαριστώ) Έθνηκόν "Όνειρον (εύχαριστώ πολύ δια τόν άγοραστήν) Δακρυκτιστον Ζωήν (έστειλα) Δανάην Τσ. (του πρώτουόσ ή άπόργή ή δέν γριμιάζεται) Ηρώνα τών Βαλκανίων (έξει καλώσ) Καλλιτέχνην Φειδιαν. (έξ., δέν άποκλείεται) Μανατοπούλαν, Ναυτιάν τής Αθήνον, Πανελλήνον Άστέρην κτλ. κτλ.

Είς όσασ επιστολάσ; έλαβι μετά την 23ην Ιουνίου, θάπαντήσω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 150ου Διαγωνισμού Αόσεων Απριλίου—Ιουλίου.

Αί λύσεισ δεκταί μέχρι τής 23ης Αύγουστου άλλα και περαν τής προθεσμιάσ ταύτησ έφ' όσον δέν θά έχουν άκόμη δημοσιευθή.

364—365. Άπροσδόκητα

- 1.—Πόσων άλογων βλέπει πρόσ τά όπίσω όποισ βλέπει και πρόσ τά έμπρός;
2.—Ποιόσ σπάξει προητέτερα τό πόδι του: όποισ πέφτει από τό μεταλλόνι, ή όποισ πέφτει από τό τραπέζι?
Έσταλήσαν από του κ. Π.

366. Δεξιόχειρος

Άν έπιρρημα συνδέσει Μ' έν έπιθετον δριμύ, Μαδρός πόντου θα προβάλη Έμπροστά σου στη στιγμή.
Έσταλή από τής Μεσοηνιακής Άκτής

367. Στοιχειόχειρος

Του σώματός σου μέλος Άν άποκεφαλίσει Και πάλεν τούτου μέλος Εδώσ ή ά σχηματίσει.
Έσταλή από του Πανοσόγον Όδυσσέωσ

368. Τονόχειρος

Πόλισ τής Μακεδονιάσ Άν τόν τόνον τής κινήση, Μ' ένα κράτος τής Ευρώπησ Παραδόξωσ γίνετ' ίση.
Έσταλή από του Μπουσού

369. Άσχηγ

Νάντικατασταθούν οι άστειρίσκοι δια γαγκμάτων όύτωσ όστε ναναγινώσκειταί έριζοντίωσ άκρωτήριον τής Ελλάδοσ, καδίτωσ ποταμάσ τής Ρωσσίασ, διαγαίνωσ δέ πόλισ και νήσοσ τής Ελλάδοσ.
Έσταλή από τής Ένδόξου Κυανολευτίκου

370. Μαγική Εικόνα Άνευ εικόνοσ

Πάλι μου τόχουσεσ: Καλά, Μαρίκα; ετοιμάσου νά σου τό ξαναδώσω! — Μά ποιό; — Δέν έχουσεσ που στο είπα;
Έσταλή από του Ροβέρου

371. Άπροσιγίσις έξ αντιθέτων

Νά εύρεθούν αντίθετα τών κάτωθι λέξεων, τοιαύτα, όστε με τάριχά των νά σχηματίζεταί άραχίον γινωμικόν: Θέρωσ, άδύνατοσ, πεδιάσ, ήμέρα, ήμισοσ, χαμηλόσ, έχθρόσ, έντόσ, παχύσ, άναβολή, έμπρόσ, έργήγοροσ.
Έσταλή από του Λαβάρου του 21

372. Φωνηεντόλιπον

—δτρ—σψς—σφτρ
Έσταλή από Δημητρίου Ι. Σινη

373. Γόφρωσ

1918 Σαβάδιον Άθηνάσ
Στ Λετ 1914 ν + Περασ. ν ο σ h: ΤΧ Αϊόλου
1915 Έσμου Σόλωνοσ
κίς
Τ Γής
Έσταλή από τής Φούλασ

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πνευματικων Άσκήσεων του φύλλου 17
205. Καταρροή (κατά, ρώ, η).—206. Γάμος—Σάμοσ.—207. Μισθόσ—ισθμόσ.—208. Η πέννα.
209 Α Α 210—214. Δια του Α: Μύλοσ, όλοσ, Α—ΡΑ—ΡΩ—ΝΙ—Α άπόλυτοσ, κλίνοσ, ΓΩ—ΝΙ—Α έλαμ.—215. Ο Νίκωσ. (ΕΛΕΝΗ; ΚΩ Στ...)—216. ΧΕΛΙΔΩΝ (Χίοσ, μ.Ελισσα, Μήλοσ, Πεζίνοσ, ΣουηΔία, Απολλών, ΜαρζοΝ.)—217. Ο λέων είνε βασιλεύσ τών ζώων.—218. Εάν νέοσ πονήση, έξει γήρωσ εύθαλέσ (Αία να—ώσ πάν' είσ εις έσ—είσ—γήρασ φθ' έλεσ).

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσον αι λύσεισ, άδεικνύοντασ φυλλάδιον έλήφθησαν από 17—23 Ιουνίου

ΑΘΗΝΩΝ. Μικροσκοπικόσ Υπαβαματικόσ, Γιω. Π. Νικολόπουλοσ, Στ. Α. Κονταρίνη, Κοβλα Α. Κονταρίνη, Παναγ. Δαυηλάκη, Μαρία Γ. Χωραρά, Ματαμένο Ηλιοβασιλάω, Σαγγή Παταλούδα, Γεώργ. Χ. Πουλάροσ, Ιωάννα Χ. Πουλάκου, Παναγ. Α. Σχίζα, Δημ. Σ. Παπαδόπουλοσ, Φιλ. Δ. Άγγελήσ, Άντ. Σ. Πελοκάνοσ, Ιωάν. Α. Πελεκάνοσ, Κωνσταντένοσ Θησαύροσ, Αικατερίνη Ρ. Νικολάου, Κοντα. Β. Καραβέλλοσ, Διαβολόσ Γ. Κατήγητιαννάκη, Ρουμελιωτάσ, Αουττα Κοντοπούλου, Χαρ. Π. Τσινόπουλοσ, Στ. Α. Μάροσ, Αλ. Σ. Δρακόσ.

ΑΙΔΗΝΟΥ. Κοντα. Ι. Παλιόλου.
ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ. Νικ. Ι. Βάτησ, Ι. Ν. Μαράτησ.
ΑΡΓΟΥΣ. Νικ. Κουλουριτάσ, Άγησ. Π. Λύδωσ.
ΒΟΑΟΥ. Γαβόγ. Ι. Ηλιασ.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Άντ. Δημ. Κλάδησ, Διον. Δ. Κλάδησ.
ΚΑΒΑΛΛΑΣ. Στ. Ε. Άντολάσ.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Σοφία Ε. Ζούλα, Σοφοσ του Μελωντοσ, Άνδρ. Θ. Δημητρίνοσ, Μαρία Κ. Καρβόσα.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ. Γεω. Σ. Βανδώροσ.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ. Ιω. Κ. Γιαννιόπουλοσ, Γ. Κουκούλασ, Κόχη τών Ασώων, Στ. Ραλαγόσ, Νικ. Η. Καραβόλησ, Ν. Δαμασκηνόσ, Φ. Κουσόσ.
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ (Ρωσσίασ). Σχημάτιον του Διδόσ.
ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ. Στ. Θ. Άντωνιάδησ, Άντ. Ν. Παβέλλοσ.
ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ. Ναταλία Π. Ψαρά.
ΠΑΤΡΩΝ. Κούλησ Άναστασάπουλοσ, Μιχης Άναστασάπουλοσ, Γεώργιοσ Ρ. Νικολόπουλοσ, Παναγ. Σ. Καράμυλησ, Άσων, Έλφρεϊντα Ρενέ.
ΠΕΡΑΙΩΣ. Παναγ. Χ. Κολυβάσ, Π. Κουτσουβέλλοσ, Ιω. Μιχαλάκοσ, Άχιλ. Αεοντανίανόσ, Γ. Δημητρίνοσ.
ΣΙΒΤΕΡΩΝ. Ψάρι τής Σηραόσ.
ΣΥΡΟΥ. Άγγελική Σ. Σίδεση, Νικ. Ι. Βάτησ.
ΤΗΝΟΥ. Ι. Α. Μάροσ.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Βασ. Γ. Πουλάπουλοσ, Δημ. Α. Μεταξάσ, Άθηνάγιόσ, Νικ. Ι. Βασιλόπουλοσ.
ΥΔΡΑΣ. Πάνοσ Ι. Παντελάκησ.
ΧΑΛΚΙΑΟΣ. Άγαστ. Χ. Ασημάση, Δημ. Β. Κόκκασ.
ΧΙΟΥ. Δανάη Ι. Τσίμα.

ΤΑ ΨΡΑΒΕΙΑ

Όλον τών άνωτέρω τών όνόματα εδίδθησαν εις την Κληρωτίδα και έληφθήσαν οι έξής τρεΐσ: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΑΜΗΛΑΤΗΣ έν Άθήναισ, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ. ΗΛΙΑΣ έν Βόλω και ΕΛΦΡΕΪΝΤΑ ΡΕΝΕ έν Πάρισισ οι όποιοι ένοργεφήσαν δια τρεΐσ μήνασ από τής Ιουλίου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

1 Ε - 28
Άναλάσω δελτάρια με Δεσπονίδιασ. Ίδιωσ Α δέ εξ Αιγύπτου. Ηπειρου και Μακεδονίασ. Προτιμώ καλλονάσ και τοπαθεσίασ. Έρωτώ, τι είνε Έλπίσ;—Αισόθουσισ: Δινδα Άσθρινα Άλεξανδράτου, Άργαστίλιον.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητοού είνε ή έγκαίρωσ άνανάωσισ τής συνδρομήσ του